

JOHANNES TIELROOY

Mais non, dans ce dessein je l'aurais devancée:
L'amour m'en eût d'abord inspiré la pensée.
C'est moi, Prince, c'est moi dont l'utile secours
Vous eût du labyrinthe enseigné les détours.
Que de soins m'eût coûtés cette tête charmante!
Un fil n'eût point assez rassuré votre amante.
Compagne du péril qu'il vous fallait chercher,
Moi-même devant vous j'aurais voulu marcher;
Et Phèdre, au labyrinthe avec vous descendue,
Se serait avec vous retrouvée ou perdue.

De indruk dat het goed is in de wereld van Racine te leven, is niet enkel hieraan toe te schrijven, dat men daarin een zestigtal levende en belangwekkende mensen ontmoet, wier persoon men vóór zich waant te zien en wier gevoelens men deelt. Die indruk wordt nog versterkt door het meesterschap waarmee die mensen gegroepeerd zijn en ten opzichte van elkander worden verplaatst. Zij harmonieeren tezamen. In andere gevallen contrasteeren zij, maar op een wijze die tegelijk veelzeggend en in dieperen zin toch ook weer harmonieus is. Geen enkele komt er of gaat er, zonder daartoe het juiste moment te kiezen, zonder het juiste licht op zichzelf te laten vallen, zonder elk der anderen in de juiste mate gelegenheid te geven om te handelen en zich te doen hooren. Dit verschuiven is waarlijk feilloos.

Mithridate en Monime

Andromaque, de Trojaansche, en Pyrrhus, de bondgenoot der Grieken, zijn door tegenovergestelde bedoelingen bezielde. Terwijl hij niets liever wil dan haar liefde winnen, blijft zij, hoezeer ook gedwongen hem te sparen, daar immers het lot van haar kind van hem afhangt, niettemin vast besloten aan zijn aandrang geen gehoor te geven, maar trouw te blijven aan de nagedachtenis van hem dien zij liefhad en die in den strijd voor haar vaderstad Troje is gevallen. Toch is er tusschen Andromaque et Pyrrhus harmonie. Zij zijn mensen van gelijke waarde. De een is niet gevoeliger, niet krachtiger van wil, niet scherper van verstand, niet meer wel-